

[L. D. Rasmussen.]

at jeg er klar over det vanskelige i at lovgive paa dette Omraade, selv om vi vel i øvrigt i Almindelighed kan være enige om, at det vil være en menneskekærlig Handling at befri en saadan haabløst syg for hans Lidelser. Men det var dog maaske muligt, at man kunde komme igennem, hvis man i den Bestemmelse, som fastsættes, siger, at det ikke vil være strafbart, hvis en Læge foretager det, efter at den syge i to Vidners Nærværelse har udtalt Ønske om det. I saa Fald er man, synes jeg, sikret saa stærkt som muligt mod eventuelle Fejltagelser, idet dog Lægen vil være den eneste, der virkelig kan afgøre, om det er en haabløs Sygdom, der er Tale om, og at der er Vidner til Stede, vil sikre baade overfor Misbrug, at nogen maaske vil benytte sig af Lejligheden til at faa den syge ud af Verden, ligesom det vil gardere mod Tiltale mod Lægen. Jeg henstiller Tanken til Overvejelse, thi Spørgsmaalet er dog sikkert ikke saadan ude af Verden, selv om man sletter den Bestemmelse i et tidligere forelagt Forslag.

Den nye Bestemmelse i § 243 om Straf for Salg af Genstande, hvis væsentligste Formaal maa antages at være Afbrydelse af Svangerskab, kan jeg tiltræde, og det samme kan jeg sige om § 253, der fastsætter Straf for den, som forsætligt eller uagtsomt overlader Barn under 15 Aar, sindssyg, aandssvag eller beruset Person farligt Vaaben eller Sprængstof.

Kap. 27 angaar Freds- og Æreskrænkelser, og her foreslaas det, at en Sigtelse skal være straffri, blandt andet naar dens Sandhed bevises. Men i § 269 bestemmes, at hvis Sigtelsens Fremsættelse ved sin Form er utilbørligt fornærmende, kan Straf efter § 266, Stk. 1, anvendes, selv om Sandhedsbevis føres. Dette har jeg intet imod. Sigtelsens Fremsættelse behøver ikke at have en utilbørligt fornærmende Form. Derimod hedder det i Paragraffens 2det Stykke:

„Dersom den fornærmede alene nedlægger Paastand om Straf efter denne Paragraf, tilstedes Bevis for Sigtelsens Sandhed ikke ført.“

Den Bestemmelse synes jeg er alt for vidtgaende. Den fornærmede vil sagtens i de fleste Tilfælde kunne betragte Formen som utilbørligt fornærmende og derfor nedlægge Paastand om Straf efter § 269 for derved at afskære Fornærmeren fra at føre Bevis for Sigtelsens Sandhed, og dette er dog farligt, hvor det drejer sig om offentlige Anliggender. Der kunde maaske tænkes

en eller anden Form, hvis Bestemmelsen begrænsedes til kun at gælde rent personlige Forhold, saaledes at dette Skrivi eller Angreb betragtes som en rent personlig Fornærmelse.

Jeg beklager, at Ministeren ikke har medtaget § 275 fra Forslaget af 1924 om Rapseri og den mildere Behandling heraf. Ministeren vil maaske henvise til, at Hensynet hertil og den mildere Straf findes i § 286. Efter denne Paragraf kan Straffen nedsættes til Hæfte eller Bøde, men efter Forslaget af 1924 § 284, hvor Straffen for Rapseri ogsaa er fastsat til Hæfte eller Bøde, kunde under formildende Omstændigheder Straf bortfalde.

Efter det foreliggende Forslag stilles den, der har gjort sig skyldig i ulovlig Omgang med Hittegods eller Hæleri med Hensyn hertil, gunstigere end den, der har gjort sig skyldig i Rapseri, idet Straffen helt kan bortfalde. Og dette sker, fordi disse Bagateltyverier, der i Forslaget af 1924 betegnedes som Rapsrier, i nærværende Forslag absolut skal presses ind under almindeligt Tyveri, hvor Straffen kun kan nedsættes til Hæfte eller Bøde.

Derimod henføres i § 290 Aager blandt de Forbrydelser, hvor Paatale kan bortfalde, naar den forurettede begærer det. Jeg skulde mene, at dette vistnok vil kunne naas i de fleste Tilfælde; den arme Stymper, som er i en Aagerkarls Klør, er vistnok parat til paa et hvilket som helst Tidspunkt at gaa i Forbøn for sin Plageaand, simpelt hen fordi han ikke tør andet, og hvorfor skal dog et saadant Menneske, som udsuger sine Medmennesker økonomisk set, fordi han tilfældigvis har en vis Overmagt paa dette Omraade, i noget Tilfælde kunne gaa fri for Straf for den Forbrydelse, han har udført? Denne Mildhed mod Aagerkarle var ikke vist i Forslaget af 1924, og jeg synes saa vist heller ikke, der er Grund dertil.

Jeg har nu kun tilbage at gøre et Par enkelte Bemærkninger om Forslag til Lov om Ikrafttræden af borgerlig Straffelov. De fleste Bestemmelser, der findes heri, har jo nogenlunde samme Indhold som de tilsvarende Bestemmelser i Forslaget af 1924, dels i dette Forslags Slutnings- og Overgangsbestemmelser, dels i Kapitel 9 om „Andre Retsfølger af den straffbare Handling“. Under dette Afsnit i Forslaget af 1924 findes i §§ 83 og 84 Bestemmelser, der i alt væsentligt er de samme som i nærværende Forslags 4de Kapitel: Visse Følger af retsstridige Handlinger, §§ 14 og 15, dog at § 15, 3die Stykke, er nyt,